

אדם בא לעולם – ואדם הולך מן העולם נולד לי ילד חדש – והלך לי חבר וותיק

כאשר אדם הולך מאיתנו בפתאומיות, אנו מתחילים לשאול שאלות. לנסות למצוא סימנים והקשרים. נזכרים בדברים אחרונים – מנסים למצוא משמעות וקשר בין מקרים.

האם יש משמעות לעובדה שבדיוק יממה לאחר שנולד לי בן – הלכת מן העולם – בלי להספיק לראותו?

האם יש משמעות לכך שקראתי לבני – עמית, וזאת לאחר התלבטות כה גדולה בין רשימת-שמות ארוכה ארוכה – משהו בפנים אמר שעמית זה השם המתאים, והיום, כשאני כותבת את הדברים, אני מוצאת את ההקשר. עמית פרושו – חבר.

האם יש משמעות לזה שהלכת עם בואו של ילד חדש לעולם? מה שמחזיר אותי לאהבה הגדולה ביותר שלך – ילדים. כאשר היית רואה ילד, מיד היו אורות עיניך ופיך מתמלא בצחוק גדול. מה לא היית מוכן לעשות בשביל ילד. ומה לא עשית למעני במשך כל תקופת ילדותי.

אני מנסה לזכור מאיפה זה התחיל, אך הזכרון לא נושא אותי למרחק כה גדול, ורק גותר לי להאמין לסיפורים שלך. אך זוכרת אני בברור את ארוחות הארבע בביתך; הטוסטסים, החמאה, הריבה והגבינה הצהובה, והכייף הגדול, שרק אצל נורברט היה מותר: לקפוץ על הספה ולערוך מלחמת כריות. איך טיפסנו בסולם עד למרומו של האסם, משם ראינו את כל הנוף, וכמובן הטרקטור האדום – שמאחור בספסל מיוחד ישבנו, רוני ואני – דוהרים בשבילי הקיבוץ, אוספים את האשפה בעגלה מאחור ומשליכים למטה למזבלה.

אח"כ התחתנתי – הבאת ילדים משלך, ואני בגרתי. אך הקשר החזק נשאר לאורך כל השנים ואת האהבה הרבה שלך אלי העברת גם לילדי.

בשנים האחרונות חלקת את חייך בין קיבוץ עין החורש – אצל מרים – לבין קיבוץ כפר הנשיא, אך תמיד מצאת זמן לקפוץ לבקר: לשאול מה נשמע, לספר סיפורים, לשחק עם הילדים ולתקן את האופניים שלי ושל הבנים.

נורברט – אני אזכור אותך כבן אדם מלא חיים, בעל לב רחב ורצון לעזור. שבצניעות ובפשטות היה החשוב מכל – חבר!

הלך חבר.